

Het leven van de kluisenaars organiseert zich met een nagenoeg militaire discipline. De doods klokken, die het angelus verzorgen, wekten hen bij het eerste zonlicht.

IEDEREEN IN DE RIJ! WE MOETEN ALLE LEDEN VAN ONZE KOLONIE ONDERZOEKEN!!!

CLAP CLAP

DE MINSTE KOORTS IS VERDACHT...

Zieken werden zo snel mogelijk in een herschilderde kelder geïsoleerd en ze kregen een azijnbad...

... ZOALS EEN AUGURK...

DRIE DAGEN... ZONDER BUITEN TE KUNNEN...

Na het bezoek deden vrouwen compleet geruisloos het huiskouden.

MEISJES, ZORG VOOR DE KINDEREN DIE IN DE TUIN SPELEN!

En de notaris gaf de oudste kinderen met gedempte stem les.

ONZE BOVENSTE BESTE KAPTEIN ZAL ME BIJSTAAN OM JULLIE AARDRIJKSKUNDE TE LEREN!

Ondertussen marineerde de slager vlees om het te bewaren, de kruidenier verzoonde zijn houtpompoenen en de bakker kneedde het deeg.

Hij stak pas na middernacht en om de drie of vier dagen zijn oven aan, want hij moest wachten tot er wind was om de rook, die hen zou verraden, te verdoezelen.

Wie niets om handen had, zorgde voor de moestuin. Ze moesten het water zonder de katrollen uit de put ophalen. Die katrollen piepten en kraakten namelijk zoals katrollen gewoonlijk doen.

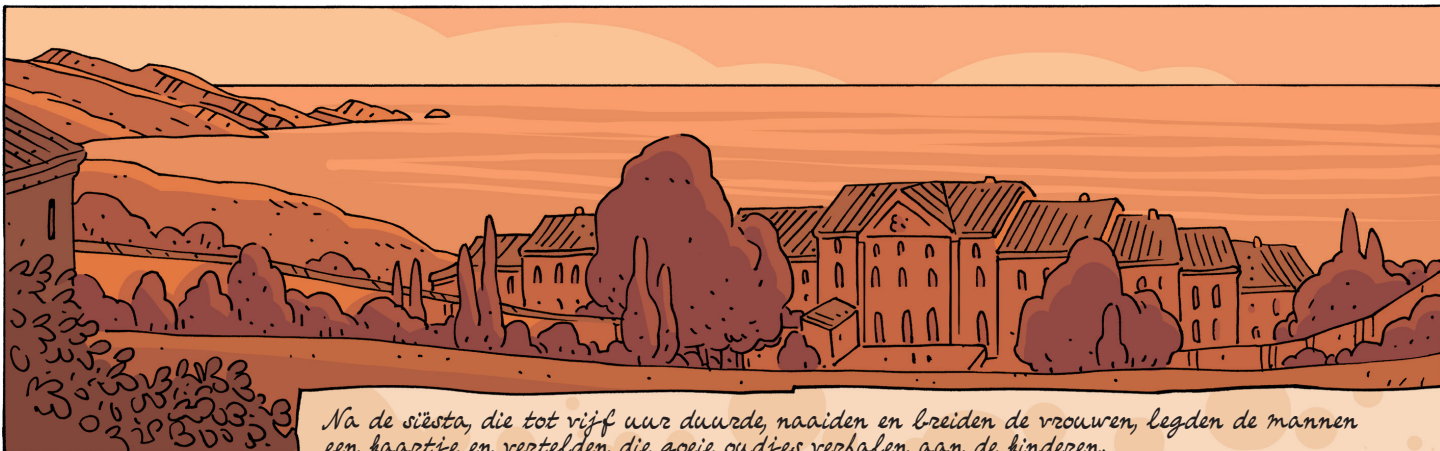
De eerste zaailingen doken weldra op en heer Pankration wreef opgetogen in zijn handen.

's Middags at iedereen samen in de grote stal van de dokter, waar ze een gemeenschappelijke eetzaal van hadden gemaakt.

WE HEBBEN BINNENKORT LINZEN, DAARNA BONEN! ZE GROEIEN!...

ALWEER KIKKERERWTEN?!

Na de siësta, die tot vijf uur duurde, naaiden en breiden de vrouwen, legden de mannen een kaartje en vertelden die goeie oudjes verhalen aan de kinderen.

Intussen, op de zolder van het huis van heer Pankration, die het hoogst was, stond altijd iemand...

... door het raampje te kijken om nieuws te vergaren over de haven en de stad.

Hij werd om de twee uur vervangen en hij bracht dan verslag uit bij de dokter.

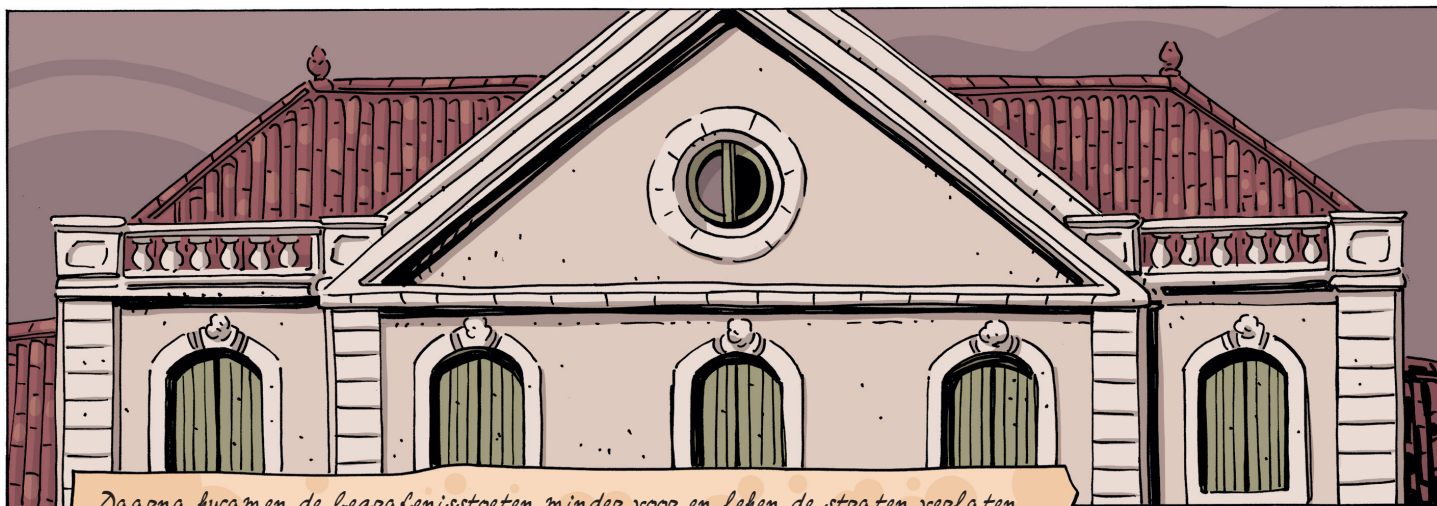
Aanvankelijk zag de verkenners konvooien van karren, hij zag voorbijgangers rennen of in groepjes defileren. De Kapitein herkende met zijn verrekijker dwangarbeiders wier kettingen waren losgemaakt.

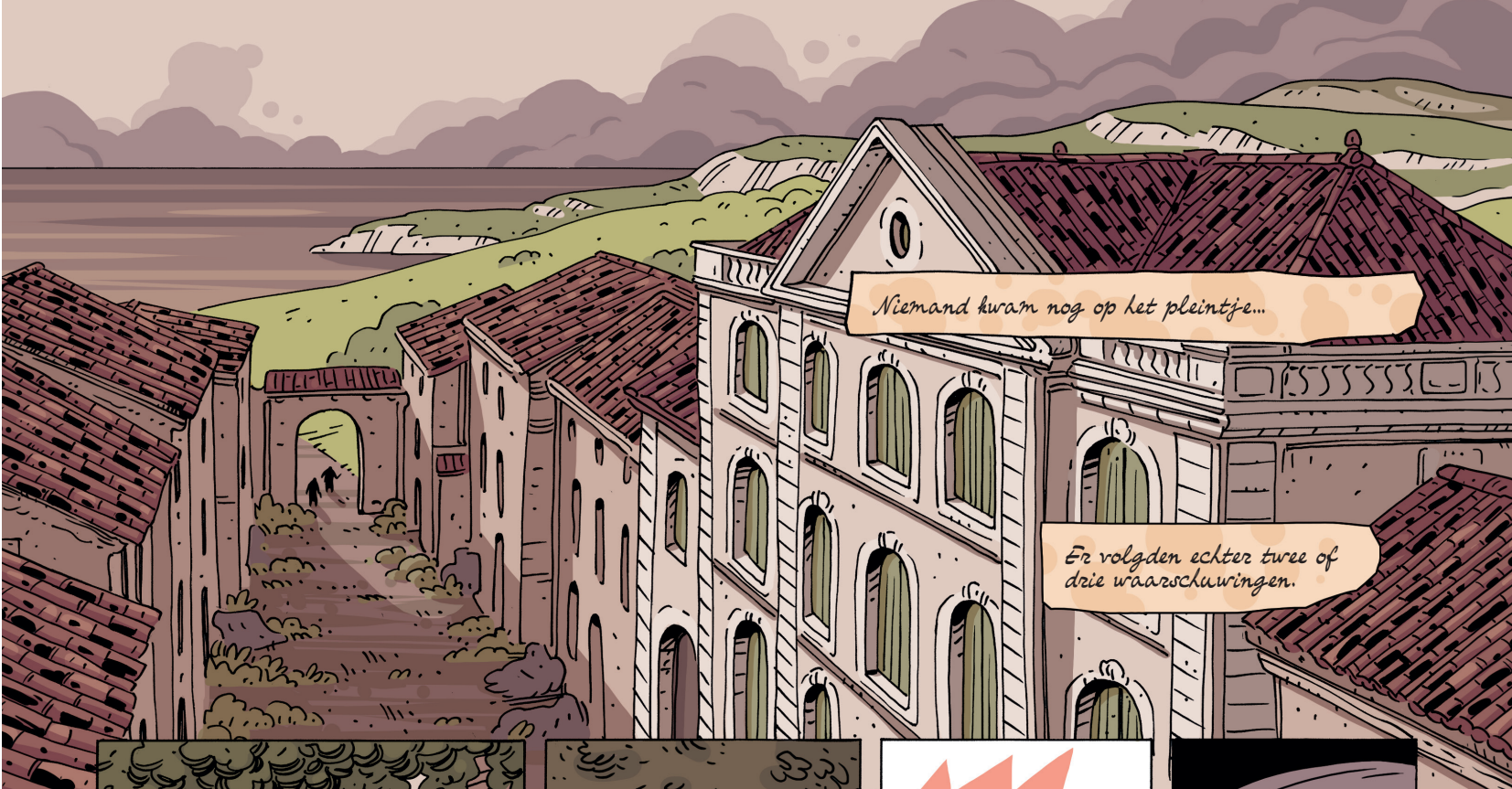
ZE DRAGEN OP HUN SCHOUDERS EEN LANGE STOK MET AAN HET UITEINDE EEN IJZEREN HAAK...

ER KOMT GEEN ENKELE BOOT MEER BINNEN IN DE HAVEN, MAAR WE ZIEN ER HEEL VEEL.

Daarna kwamen de begrafenisstoeten minder voor en leken de straten verlaten.

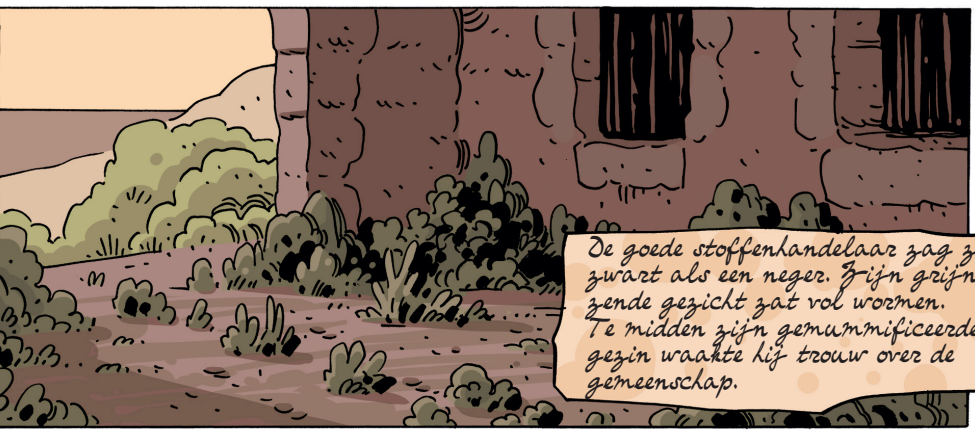
Niemand kwam nog op het pleintje...

Er volgden echter twee of drie waarschuwingen.

Zie zagen zwezvers met lichte tred rondlopen, gewapend met messen, en soms een pistool in de vuist, op zoek naar voedsel of roofbuit...

Zie naderden tot de grote gevel, hielden plots ontzet halt en renden zo hard mogelijk weg.

De goede stoffenhandelaar zag zo zwart als een neger. Zijn grijnzende gezicht zat vol wormen. Te midden zijn gemummificeerde gezin waakte hij trouw over de gemeenschap.

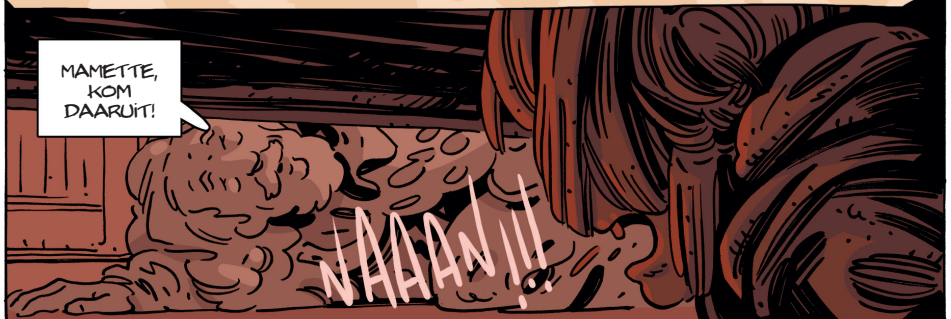
Dat leven duurde bijna een maand, maar hoewel ze in veiligheid waren, verzamelde de stemming van de kluizenaars beetje bij beetje.

Het lugubere geluid van de doodsklokken doofde pas bij zonsondergang uit. De belegering en de verplichting om in stilte te praten, bezorgde hun een schuldgevoel.

Mamette Pigeon, die meer dan tachtig jaar oud was, verdween op een dag. Ze vonden haar terug, verstopt onder een bed. Ze weigerde die schuilplaats te verlaten.

MAMETTE, KOM DAARUIT!

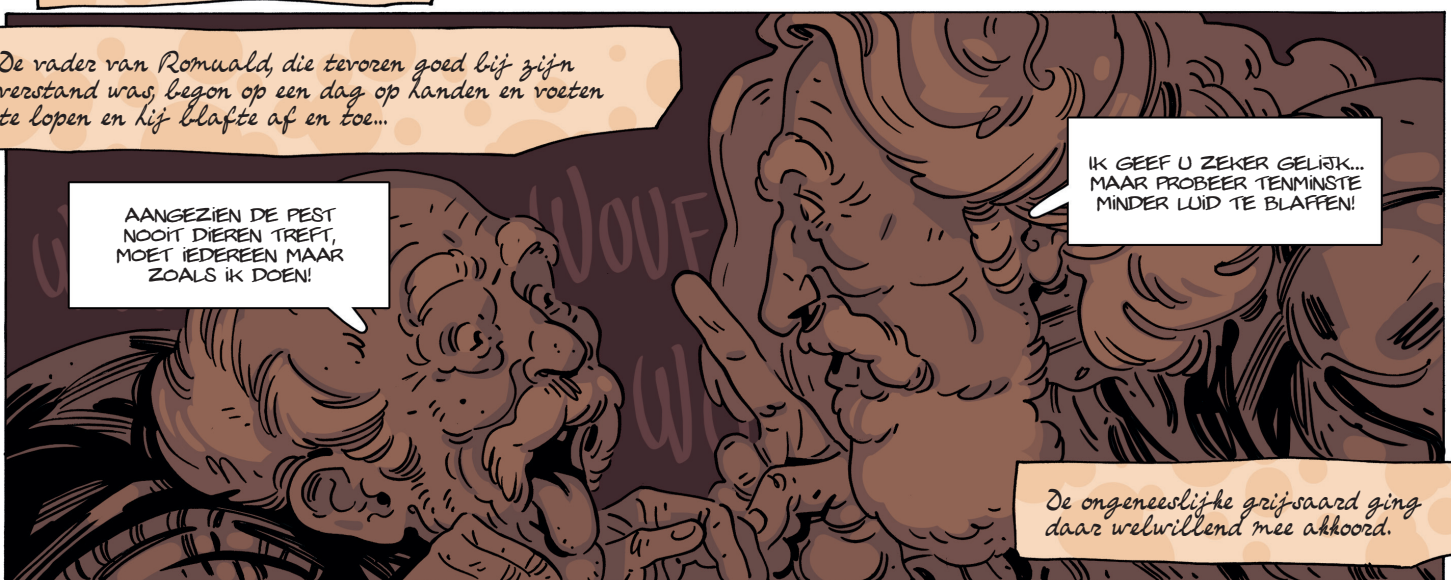
WE GEVEN HET BETER OP...

WE BRENGEN HAAR TOCH GEEN TWEEMAAL PER DAG ETEN NAAR DIE BELACHELIJKE SCHUILPLAATS?!

ZAL ZE OP HAAR BUIK LEVEN... IN HAAR EIGEN UITWERPSELEN?

De kinderen mochten geen lawaai maken en verloren hun eetlust. Hun moeders jammerden. De bejaarden, die ten zeerste de dood vreesden, verloren als eersten hun verstand.

De vader van Romuald, die tevoren goed bij zijn verstand was, begon op een dag op handen en voeten te lopen en hij blafte af en toe...

AANGEZIEN DE PEST NOOIT DIEREN TREFT, MOET IEDEREEN MAAR ZOALS IK DOEN!

IK GEEF U ZEKER GELIJK... MAAR PROBEER TENMINSTE MINDER LUID TE BLAFFEN!

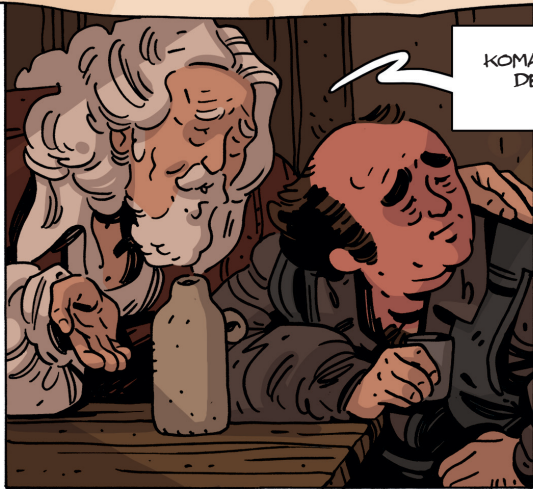
De ongeneeslijke grijsaard ging daar welwillend mee akkoord.

Langs de andere kant begonnen de verzeveling en de angst de zeden van deze goede mensen te ontregelen...

Overspel was scherping en inslag. Niemand leek zich daar trouwens zorgen om te maken, behalve de slager die razend was omdat hij bedrogen werd.

Pankration troostte hem met zodanig mooie overzevingen dat de slager zijn vrouw aan de bakker schonk en een verhouding begon met het dienstmeisje van de kruidenier.

KOM AAN, ROMUALD, JE MOET DE DINGEN FILOSOFISCH OPNEMEN...

Dat vond zij prima, want ze vreesde van bij het begin van de plaag dat ze als maagd zou sterven...

Die losse zeden bedroefden de deugdzaamste notaris, te meer nadat hij er zelf het ongelukkige slachtoffer van werd.

Hij betrapte op een avond de vrouw van de viskandelaar. Ze was niet jong en ook niet mooi, maar wel bedwelmend en ondernemend.

VOLGENS HEER PANKRATON WEKT DE VREES VOOR DE DOOD ALTIJD EEN ZIN OP OM ZICH TE REPRODUCEREN.

WAT WIL DAT ZEGGEN?

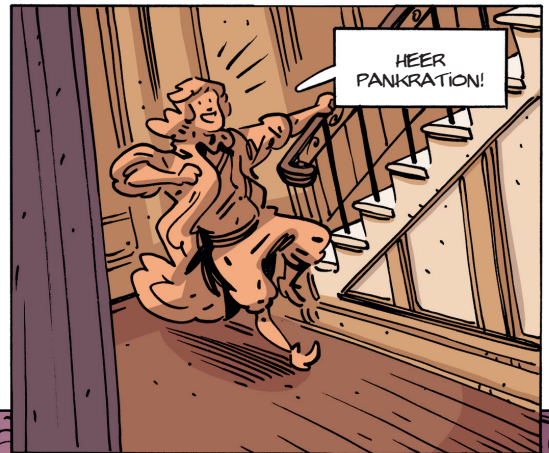
WIE ZICH VERLOREN WAANT, DOET EIGENLIJK EEN GROOOOTE MOEITE OM ZICH VOORT TE PLANTEN...

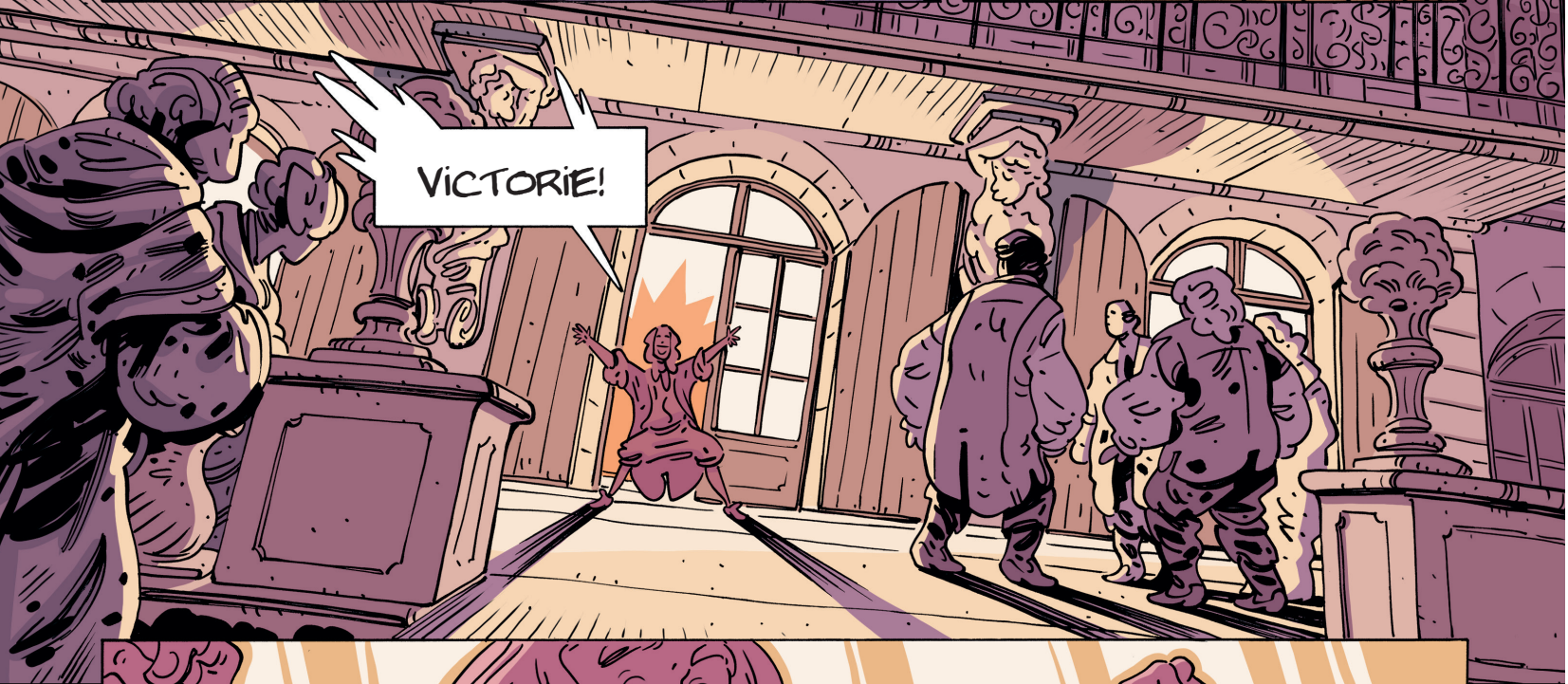
Op de avond van de veertigste dag...

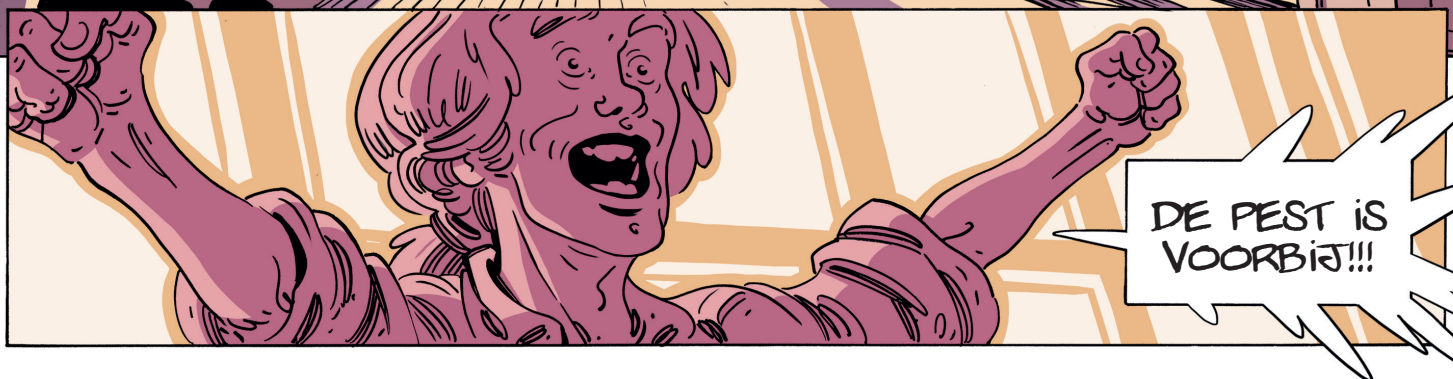
HEER PANKRATION!

HEER PANKRATION!

VICTORIE!

DE PEST IS VOORBIJ!!!